

Sau khi bầu xong Tổng Thống, cuối năm 1988, xã hội Hoa-Kỳ lại thấy nóng bỏng trở lại với ba vấn đề xã hội làm chia rẽ bà con, bạn bè, thầy trò và đôi khi cả vợ chồng nữa. Ba vấn đề đó là:

- Quyền phá thai, hay không.
- Quyền tự do mua và sử dụng vũ khí cá nhân.
- Nên giữ hay nên bỏ đạo luật xử tử tội nhân?

Trong bài này chúng tôi chỉ bàn đến vấn đề thứ ba mà thôi. Những biến chuyển vĩ đại trên chính trường quốc tế có khi đã phần nào giảm thiểu sự sôi động của ba vấn đề trên đây, nhưng chẳng ngày nào trên báo chí Hoa Kỳ, mà không thấy đả động đến ba vấn đề trên, ngay ở trang đầu, vì có khi những chống đối đã đi đến ẩu đả với nhau và ẩu đả với cả cảnh sát nữa. Riêng tại Cali, là tiểu bang giàu mạnh và đông dân hơn cả, ý kiến của dân Ca li được coi như là ý kiến “lấn át” bất kỳ đối với một vấn đề gì. Vì vậy trong mấy tháng vừa qua, cả nước đã chú ý đến Ca li, đối với vấn đề “có nên xử tử tội nhân” hay không?

Kể từ năm 1967, là năm mà Tổng Đốc Ronald Reagan đã cho hành quyết người tội phạm cuối cùng, cho đến nay đã ngoài 23 năm, tại Cali chưa có một cuộc hành quyết nào nữa cả. Hiện nay trên 50 tiểu bang, đã có đến 36 tiểu bang giữ luật xử tử, còn lại 14 tiểu bang vẫn chưa có quyết định dứt khoát.

Vậy thử xem ảnh hưởng của cái luật xử tử hay không xử tử có ảnh hưởng gì đến tội phạm nhiều hay ít, lớn hay nhỏ ra làm sao?

Lẽ dĩ nhiên là cả hai phe theo (đòi xử tử), và chống, đều viện ra đủ lý lẽ để bênh vực cho lập trường của phe

mình, và bên nào cũng chỉ đưa thống kê của phe mình ra, và che dấu thống kê của phe bên kia, để mà biện minh.

Và sau đây thử xem lập luận của mỗi phe:

1.- Phe chống luật tử hình:

Tiêu biểu cho phe này có hai luật gia và chính trị gia danh tiếng, đó là cựu Thủ Đốc Edmund Brown và cựu Chủ tịch Tối Cao Pháp Viện của tiểu bang là Bà Rose Bird.

Nhóm này lý luận rằng:

-Số tù bị kết án tử hình, kể từ năm 1945 đến năm 1982 (37 năm tất cả), và đã được trả tự do, có đến 2527 người tất cả. Nhưng chỉ có 27 đứa đã giết người trở lại và đã bị bắt.

(Số đứa đã phạm pháp trở lại mà không bị bắt thì không biết).

-Trong 37 năm nay, riêng tại Cali đã có đến 44,000 vụ giết người (trung bình mỗi năm có đến 1,189 vụ), như vậy xem như mặc dù Ca li có luật xử tử, nhưng tội phạm vẫn đâu có giảm.

-Thủ tục tố tụng lên Tòa

Thượng Thẩm rồi lên Tối Cao Pháp Viện, của Tiểu Bang đã kéo dài quá lâu (trên 6 năm), làm tổn hao công quỹ, và làm chán nản nguyên đơn và cả công tố viện nữa. Cho nên phe này đề nghị nên hủy bỏ đạo luật xử tử, và đổi thành tù chung thân, và không thể bao giờ được thả ra cả (no possibility of parole).

-Hiện nay bên Âu châu, hầu hết đã bãi bỏ luật xử tử.

Và sau đây là lập luận của phe chủ “xử tử”.

Đại diện cho phe chủ “xử tử” này có nhiều lăm, nhưng tiêu biểu nhất thì có Ông Kent S. Scheidegger, là chủ tịch Hội Criminal Justice Legal Foundation,

NÓI HAY ĐÙNG

NÊN GIỮ HAY BỎ ĐẠO LUẬT XỬ TỬ

NAM CÁT

bênh vực cho quyền lợi của nguyên cáo (victim's right and public safety).

-Thống kê của 11 tiểu bang cho thấy, chỉ nội trong một năm mà thôi (1983), có tất cả 3258 tử tội đã được phỏng thích. Trong 3 năm sau đó, có 6.6 % bọn tù này đã bị bắt trở lại về tội giết người, và 21.6 % bị bắt trở lại về những tội khác. Đó là chưa nói đến những tên cung phạm pháp mà không bắt trở lại được. Và nếu tính rằng trong hai đứa phạm pháp trở lại chỉ bắt lại được một đứa mà thôi, thì số phạm pháp trở lại đã lên đến: $21.6\% + 21.6\% + 6.6\% = 49.8\%$ nghĩa rằng có đến gần 50 % bọn tù này đã phạm pháp trở lại. Trong những tội đã phạm trở lại, chúng đã giết 250 người và gây thương tích cho 700 người khác.(*)

-Trong gần 10 năm thời bà Rose Bird làm Chánh Án Tối Cao Pháp Viện của California, bà là thành trì nương tựa cuối cùng của bọn tử tội, và Bà đã làm cản trở mọi thủ tục tố tụng lên TCPV. Nay bà đã bị dân bứng đi rồi, thì chỉ việc sửa đổi lại thủ tục tố tụng cho đơn giản, bớt tốn kém đi là được rồi.

-Một luận cứ thô sơ nhưng hữu hiệu là nếu xử tử ngay bọn tử tội này đi, thì chúng đâu còn trở lại giết người một lần thứ hai nữa.

-Nếu hình phạt do Tòa xử chỉ để mà chơi, và tử tội thì cứ được sống nhăn cá hàng chục năm, thì án Tòa để làm chi? Làm sao giải được oan ức cho gia đình nạn nhân, làm sao xã hội thấy rằng luật pháp đã được thi hành nghiêm chỉnh?

-Phe này cũng chỉnh một lời bênh vực cho phe chủ xướng bỏ luật xử tử, của Ông Thống Đốc Mario Cuomo, (Tiểu bang Nữu Ước). Ông này tuyên bố rằng, bên Âu châu hầu hết các nước bên ấy đều đã bỏ luật xử tử, và án tử hình lại thấp hơn bên Mỹ chúng ta. Phe chủ "xử tử" trả lời rằng, luận cứ của Ông Cuomo thật ngây thơ, vì rằng, nếu không có án tử hình nữa, thì Tòa còn xử tử hình để làm gì bây giờ.

-Sau hết phe này đề nghị rằng, nếu tội nhân đã phạm 5 tội, mà mới xử tội thứ nhất đã bị xử tử, thì xin dẹp luôn, đừng xử tiếp những tội kế tiếp làm chi nữa, thêm tổn phí công của vô ích. (Vì hiện nay, trong dân chúng ai cũng nghĩ rằng, những tên phạm pháp nếu muốn sống thì nên giết nhiều người thay vì một, và cái đó là đúng trăm phần trăm).

Trước khi chúng ta đi đến kết luận, cũng nên thấy những chỉ trích của dân California đối với hệ thống tư pháp

của Tiểu bang, mà báo chí vẫn tiếp tục phanh phui, để mong có sự sửa đổi:

-Tội nhân quá nhiều, không đủ chỗ trong lao tù, khiến cho các ông Tòa, vẫn cho tự do tạm, những bọn tù 3 năm thì chỉ ở có 5, 7 tháng; những bọn tù 10 năm thì chỉ ở chừng vài ba năm mà thôi.

-Dù tội có thể nặng mấy đi nữa, luật sư cũng có thể xin "bail out" rất dễ dàng.

-Trong tù bọn tù giết nhau ngày một, và đã giết rồi thì thôi, chẳng có chuyện xét xử gì nữa. Nghĩa rằng tù giết tù thì được, mà luật pháp giết tội nhân thì không được.

-Nuôi một người tù phải tốn kém cho chính phủ đến trên \$30,000 mỗi năm, cho nên những nhà xã hội học đều bảo rằng, nếu nuôi dưỡng bọn vô loại này ấm no đầy đủ như vậy thì chúng đâu có sợ phạm pháp trở lại?

-Mặc dầu Hoa Kỳ văn minh tiến bộ nhất thế giới, nhưng những bọn phạm pháp đều là loại người không biết hay chưa biết tới văn minh. Cho nên đem luật pháp văn minh áp dụng cho bọn người này, rất có thể chẳng có hữu hiệu gì mấy cả.

Để kết thúc bài này, chúng tôi xin nêu ra ba ý kiến thường được nhiều người bàn tới, để chúng ta cùng nhận xét, và cùng kết luận:

1. Xã hội Hoa Kỳ sống rất ích kỷ. Thấy người láng giềng bị hiếp, cả xóm đều đứng đằng. Nhưng chỉ đứa con mình, học dốt bị cô giáo phạt, đứng ở góc lớp, thì đến trường chửi mắng rùm beng lên và dọa nạt đi thua cả cô giáo và cả trường đó nữa. Cảnh sát ít khi can thiệp, nếu bọn Đen giết bọn Đen, bọn Á châu giết bọn Á châu, hay bọn Mẽ giết bọn Mẽ. Nếu những bọn này đi ra giết những nhóm người khác, thì khi đó cảnh sát mới chịu đi điều tra, v.v...

2. Xã hội Hoa Kỳ đã đào tạo quá nhiều luật sư (10 lần nhiều hơn ở Nhật, 8 lần nhiều hơn ở Pháp), và cái đó cũng là một cái lý khiến xảy ra nhiều kiện tụng, hơn ở một xã hội nào khác. Và đã có kiện tụng thì cứ kéo dài, kéo lâu ra thì bọn luật sư này càng béo thêm.

3. Nếu thấy rằng trong 100 tù nhân, 70% là Đen, 20% là Mẽ và chỉ 10% thuộc Trắng hay Á đông, trong khi bọn Đen và Mẽ chỉ chiếm dưới 20% dân số, thì cũng có thể nghĩ rằng những tội phạm này đã có cái "căn" phạm pháp, chứ không phải chỉ là tự nhiên mà

phạm pháp, và có nên có biện pháp trường tri riêng đối với chúng hay không?

Sau khi đã có những nhận xét trên đây, chúng tôi nghĩ rằng đã đến lúc xã hội Hoa Kỳ cần phải có những biện pháp thật mạnh mẽ để chống lại hiện tình xử tri, đã không đem lại một hiệu quả nào hết, mà trái lại càng làm tăng thêm tội phạm và tội nhân và khám đường thì không đủ chỗ.

Và tôi xin đề nghị những biện pháp sau đây:

1.- Phải có hình phạt tử hình, và phải hành quyết ngay sau khi Tòa Thượng Thẩm phán quyết. (Không để được quá 30 ngày).

2.- Chia ra hai loại tù. Loại nhẹ và loại nặng. Bọn tù thuộc loại nặng và bị Tòa xử trên 3 năm thì sẽ cho đi tù ra ngoài nước Mỹ.

3.- Sẽ cho đấu thầu công khai việc giữ tù (bọn tù trọng tội) này. Rất nhiều nước sẽ xin dự cuộc đấu thầu này, vì sẽ là một nguồn lợi to lớn, đối với những nước nhược tiểu. Tí dụ: Nuôi 10,000 tù với \$12,000/năm sẽ là: \$120,000,000, con số này không phải là nhỏ, còn lợi cho công quỹ hàng năm \$18,000, cho mỗi tên tù.

4. Sự nuôi dưỡng bọn tù này, chỉ cho chúng đủ sống, và sẽ không cho hưởng quá nhiều tiện nghi, như tù tại Mỹ, và cái đó cũng đủ làm cho bọn tù này không dám tái phạm.

5. Một tội nhân đã phạm nhiều tội giết nhiều người. Sau khi đã xử một tội, và có án lệnh tử hình, thì xin hủy bỏ tất cả những vụ kiện tụng khác đi, để đỡ bớt tổn kém cho công quỹ. Nhưng tội nhân phải được hành quyết ngay.

6. Việc hành quyết là để cho xã hội thấy luật pháp nghiêm minh và công bằng cho tất cả. Hơn nữa sự hành quyết cũng để giải oan ức cho gia đình nạn nhân, gây thêm niềm tin nơi luật pháp.

Bọn Mỹ, đọc những trang sách hay báo nói về sự tàn ác của chế độ tù của bọn cộng sản đều nửa tin nửa nghi, cho rằng người viết đặt điều thêm bớt, nhưng khi xem phim về trại tù của bọn Thổ Nhĩ Kỳ, thì tờn ngay, và thật tình ra, phải đổi xử với bọn sát nhân vô loại này bằng cách đó chúng mới sợ mà thôi.

Qui Ái Hữu sinh sống ở Cali, hãy sẵn sàng đi, vì sẽ có cuộc đầu phiếu về việc có nên “giữ hay hủy bỏ tội tử hình” tại tiểu Bang này hay không? trong kỳ bầu cử Thống Đốc sắp tới.

Cali, Mùa Xuân 1990

(*) San Jose Mercury News 1 tháng 4, 1990.

NAM CÁT

